

ΚΩΣΤΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

25

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ

ΟΔΥΣΣΕΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΥΠΡΟΣ 1984

Αντώνης ο Πρόσφυγας

(στον φίλο ποιητή Πέτρο Στυλιανού)

Σαν μπήκαν στο χωριό οι Τούρκοι και τον αφανισμό σπείραν στη γη του
δεν πήρε χρυσαφικά ο Αντώνης και μαλάματα δεν πήρε και κιλίμια,
μόνο τον τάφο του γιου του άνοιξε, τα κόκκαλα να πάρει στη φυγή του
και κρατούσε στον κόρφο του σφιχτά κι ας το κορμί του τόντρωγε η γύμνια.
Κι έφτασε τέλος σε ακρογιάλι απάνεμο όπου τή θάλασσα πολέμαγαν οι βράχοι,
κι έκατσε να ξαποστάσει το κορμί κι αντίκρουσε τον ήλιο να κεντά τελλάρα
και τότες ο Αντώνης σήκωσε τα κόκκαλα του νεκρού του γιου, στη ράχη
και περπατούσε κι άκουσε να του μιλά του πεθαμένου η κάρα.

Τα ξεχασμένα τραγούδια των σειρήνων κάλπαζαν εις τους αγέρηδες απάνω,
κι έσερνε η θάλασσα το χορό το λυγρό κουνώντας το άσπρο της μαντήλι
και ήχοι ξεπετάγονταν από τη γη μες το φευγιό τους το κρυφό και πλόνο
κι η νύχτα άναψε τον ουρανό πουρνό-πουρνό με το χρυσό καντήλι.
«Δεν είναι εδώ του γιου μου η ταφή, ας πάρω σιγα-σιγά και άλλο δρόμο!»
και περπατούσε ο Αντώνης και τα κόκκαλα του γιου του βάταγε στον ώμο!

Και πήγαινε-πήγαινε κι ο ήλιος χαμογελούσε μες στα φύλλα,
κι άκουε το τραυματισμένο νερό να καβαλλά τη βρύση και να τρέχει
και η κραυγή του νερού στον καταράχτη έφερνε φωνές κι ανατριχίλα,
και στάθηκε ο Αντώνης και είπε «για τους νεκρούς εδώ ανάπαψη δεν έχει!»

Είδε την Μεσαριά με το ξανθό το μάγουλο να καθρεπτίζει στο νερό το στάχτυ
και είδε στον κάμφο αναλυτό το στάρι το λυτό να πολεμά τον άνεμο σε μάχη
και είπε ο Αντώνης και προχώρησε, «σ' αυτή τη γη δεν της καρφώνουν μνήμα!»
και προχωρά και η γη χωρά του κύρη το καμπουριασμένο βήμα!

Είδε παντού τη χώρα της σιωπής και τον ξανθό τον ήλιο να στενάζει,
και είδε τα τριαντάφυλλα του ουράνιου τόξου να τα περνά ο ουρανός μέσο στο ατλάζι.

Είδε ακόμα τις νεροσυρμές να τις μαζεύει η γη και να τινάζει τα ποτάμια
και στα δάχτυλα των βουνών ανέβαιναν να παίζουν οι νεράιδες κι η Λάμια
και είπε ο Αντώνης ο πρόσφυγας «ας προχωρήσω κι άλλο ακόμα,
δεν είναι η γης εδώ για τάφους άκλαφτους και για νεκρούς το χώμα».

Πήρε το δρόμο ο Αντώνης και περπάταγε κι έβλεπε στη γη να περπατά τον ήλιο
κι αντίκρουσε τη χλόη να ανασαίνει και στο μέτωπο κορώννα να κρατάει και βασιλείο.

Γελούσαν οι λιαχτίδες μες στο ξέφωτο και κάλπαζαν μες στα νέφη άτια,
κι οι μεθυσμένοι ίσκιιοι περπατούσαν στο σύθαμπο και πλάθανε ονειρικά παλάτια.

Σαν νύχτωσε ο αποσπερίτης, τίναξε την ασημένια γκλίτσα του στου ουρανού την άκρη
και το φεγγάρι γελώντας έκλαψε και άφησε να πέσει στη γη χρυσό το δάκρυ.
Και είπε ο Αντώνης βαριαναστενάζοντας «Τέτια γη το μνήμα δεν το μπόρει.
Δεν έχει η γη αυτή τη συννεφιά του θάνατου και ούτε το πικρό το ξεροβόρι»

Και περπατούσε και περπατούσε ο Αντώνης κι όλο διάβαινε κι ο ήλιος πλάι του φευγάλα
κι η νύχτα κατέβαινε κυματιστή στη γη των αστεριών χρυσή τη σκάλα.

Τέτοια νύχτα οι νεράιδες ανοίγουνε τα παραμύθια στα μπουμπούκια νάβγουν έξω
και είπε ο Αντώνης ο Πρόσφυγας «το γιού μου να τον θάψω πού να τρέξω!»

*Δρασκέλισε ακόμα λαγκαδιές κι αητόραχες και είδε τη θάλασσα ξανά να παίζει,
και είδε τη θύμηση της ομορφιάς να στρώνει απάνω στους αφρούς λευκόχιονο τραπέζι.*

*Είδε τα κοχύλια να αναριγούν στο διψασμένο κόρφο τους ζουμπούλια,
και τίναξε ένας κρίνος τ' άσπρα του φτερά να αγκαλιάζουν στα νερά την πούλια,
και προχωρά και περπατά ο πρόσφυγας ο Αντώνης, με τα κόκκαλα του γιού του πας τη ράχη
κι αναζητά μια κώχη πένθιμη ετούτη η γης απάνω της για νάχει.*

*Σάν μπήκαν οι Τούρκοι και τον αφανισμό σπείραν στη γη του,
ο Αντώνης ο Πρόσφυγας ένα μήμα αναζητάει στη φυγή του.*

*Μα είναι τόση η ομορφιά που ξυπνάει κάτω από τον ήλιο,
που δεν χωράει του θανάτου το μαυριδερό το σπήλιο.*

*Κι ο Αντώνης όλο περπατά και πάει με τα κόκκαλα στον ώμο
και πάντα θα αναζητά ένα τάφο νάβρει μες στο πικραμένο του το δρόμο.*

Εμπνευσμένο από το Μυθιστόρημα μου «Μεγάλη Σφαγή».